

SECTION «POLITICAL SCIENCES»

THE PUBLIC DIPLOMACY SYSTEM OF THE PRC IN THE 21ST CENTURY: STRATEGIC PRIORITIES, TOOLS, AND FORECAST DEVELOPMENT SCENARIOS

СИСТЕМА ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ КНР У XXI СТОЛІТТІ: СТРАТЕГІЧНІ ПРІОРИТЕТИ, ІНСТРУМЕНТИ ТА ПРОГНОЗНІ СЦЕНАРІЇ РОЗВИТКУ

Iryna Klymchuk¹

DOI: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-673-7-22>

Abstract. The study analyzes the transformation of the People's Republic of China's international influence tools in the context of the transition from classical soft power to sharp power. It highlights the evolution of Chinese public diplomacy: from a closed propaganda model to a modern hybrid strategy aimed at manipulating the global information space. *The purpose* of the paper is to identify the specific features of public diplomacy implemented by authoritarian states, using the People's Republic of China (PRC) as a primary case study. It seeks to analyze China's institutional mechanisms, information and communication tools, and strategic objectives within the transition from traditional "soft power" to the more manipulative concept of "sharp power" in the 21st century. *The methodology* of the study employs a multi-dimensional methodological approach. A systemic method is used to analyze the structure of public diplomacy within the PRC's political system. Discourse analysis and content analysis are applied to examine official statements, media narratives (CGTN, Xinhua), and propaganda materials. The historical method traces the evolution of Chinese diplomacy from the «Century of Humiliation» to the «Chinese Dream». Additionally, the prognostic method is used to develop future scenarios,

¹ PhD in Political Science, Associate Professor,
Department of Political Science and International Relations,
Lviv Polytechnic National University, Ukraine
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-8244-7804>

while the case-study method identifies patterns of influence specific to the PRC's global operations. *Results* of the study reveal that China has successfully transformed its public diplomacy from a formal «government communication» model into a sophisticated hybrid strategy. Key findings include: the conceptual shift from «peaceful rise» to «discursive power», where the goal is not just to be liked, but to control the global agenda; the identification of a sharp power mechanism that exploits the openness of democratic societies to inject state-sanctioned narratives through media, Confucius Institutes, and academic partnerships; the strategic use of «panda diplomacy» and extensive scholarship programs as tools for building long-term loyalty among foreign elites; the increasing integration of AI, large language models (LLMs), and social media influencers to create an illusion of pluralism and bypass traditional skepticism toward state media. *Practical Implications.* The findings serve as a framework for democratic states to develop countermeasures against authoritarian information interference. The analysis of sharp power tools (such as network censorship, digital manipulation, and academic pressure) provides policymakers and security experts with insights into how to protect the integrity of the information space and educational institutions from external manipulation. *Value/Originality.* The originality of this paper lies in its synthesis of classical public diplomacy theories with the emerging concept of sharp power, specifically applied to the latest Chinese geopolitical strategies. It provides a unique look at how the PRC utilizes asymmetry – maintaining a closed domestic information space while aggressively expanding into the open spaces of the West to undermine trust in democratic governance models.

Вступ

У XXI столітті спостерігається істотна трансформація інструментів міжнародного впливу, яку дедалі частіше визначають як перехід від традиційної м'якої сили до більш складних форм інформаційного та політичного впливу. Особливо виразно цей процес проявляється в діяльності авторитарних держав, насамперед Китайської Народної Республіки (КНР). Якщо класична публічна дипломатія у демократичному розумінні спрямована на формування позитивного іміджу держави через привабливість культури, цінностей та політики, то авто-

ритарні режими дедалі частіше використовують ці ж інструменти для маніпуляції інформаційним простором відкритих суспільств.

Дослідження Національного фонду на підтримку демократії (National Endowment for Democracy) на тему «Гостра сила: зростання авторитарного впливу» («*Sharp Power: Rising Authoritarian Influence*» (2017)) запропонувало новий концепт – «гостра сила» (sharp power), яким позначається цілеспрямоване використання інформаційних, культурних та освітніх каналів для проникнення, контролю та подриву демократичних інституцій. На відміну від м'якої сили, що базується на привабливості, «гостра сила» діє через цензуру, дезінформацію, тиск та викривлення інформаційного середовища [25]. Авторитарні держави, зокрема Китай, використовують відкритість демократичних суспільств як вразливість, впроваджуючи свої наративи у медіа, університети, культурні установи та аналітичні центри.

Асиметричність цих процесів полягає в тому, що демократичні країни зберігають свободу слова та відкритість до іноземних впливів, тоді як авторитарні режими ретельно контролюють власний інформаційний простір. Це створює сприятливі умови для реалізації зовнішньополітичних стратегій, спрямованих на зміцнення міжнародного іміджу авторитарних держав і водночас на подрив довіри до демократичних моделей управління.

Таким чином, публічна дипломатія авторитарних держав у XXI столітті стає не лише інструментом зовнішнього позиціонування, а й елементом гібридної стратегії, спрямованої на перетворення інформаційного простору на арену боротьби за вплив. Аналіз китайських практик дозволяє простежити, як публічна дипломатія перетворюється на інструмент політичного контролю, де головним ресурсом стає не привабливість, а маніпуляція сприйняттям і формування вигідних наративів.

Метою дослідження є з'ясування особливостей реалізації публічної дипломатії Китайської Народної Республіки, її інституційних механізмів, інформаційно-комунікаційних інструментів та стратегічних цілей.

Для досягнення мети потрібно розв'язати низку завдань: охарактеризувати систему публічної дипломатії Китайської Народної Республіки, простежити етапи її розвитку, ключові інструменти та географію впливу; окреслити перспективи, а також спрогнозувати можливі

сценарії розвитку публічної дипломатії КНР у контексті сучасної глобальної турбулентності та технологічних змін.

Під час написання роботи було використано комплекс загальнонаукових та спеціальних методів дослідження, зокрема: системний метод для аналізу структури та функцій публічної дипломатії в межах політичної системи; дискурс-аналіз для вивчення змісту та наративів офіційних заяв, медіаповідомлень і пропагандистських матеріалів; контент-аналіз для кількісного й якісного аналізу нормативних матеріалів, державних і міжнародних ЗМІ; історичний метод для простеження еволюції публічної дипломатії КНР; структурно-функціональний метод для виявлення ролі та функцій різних інститутів (міністерств, медіа, фондів, культурних організацій) у реалізації зовнішньополітичних комунікацій; прогностичний метод для формування сценаріїв подальшого розвитку публічної дипломатії КНР у глобальному контексті; кейс-стаді метод для виявлення закономірностей, типових рис і специфічних особливостей моделі публічної дипломатії КНР.

1. Інституційні механізми, інструменти та форми публічної дипломатії КНР

У Китаї можна виділити декілька категорій ключових суб'єктів публічної дипломатії. Зокрема, існує розмежування між державними та недержавними суб'єктами. Щодо державних суб'єктів, вони визначають політичні орієнтири та керують стратегічними напрямками публічної дипломатії в країні. Основним органом ухвалення рішень у цій сфері є Центральна керівна група Комуністичної партії з закордонних справ, що у 2018 році була перейменована на Центральну комісію з закордонних справ. Цей орган координує діяльність публічної дипломатії спільно з Міністерством закордонних справ та Департаментом інформації. Вони також взаємодіють з іноземними ЗМІ та журналістами, висвітлюють важливі події, а також збирають інформацію та аналітичні дані про згадки Китаю в іноземних медіа.

Міністерство закордонних справ КНР відіграє ключову роль у розвитку м'якої сили країни. У 2004 році було створено Відділ з питань публічної дипломатії, який координує організацію днів відкритих дверей, зустрічей та брифінгів, що надають журналістам можливість безпосередньо спілкуватися з офіційними представниками держави

та ставити актуальні запитання. Крім того, цей відділ здійснює координацію діяльності китайських посольств і консульств за кордоном, а також організовує заходи, спрямовані на просування позитивного образу КНР на міжнародній арені [1].

Також сюди варто віднести Центральний комітет з пропаганди та культурної роботи. Його функція полягає у координації зовнішньої пропаганди та культурної роботи. Водночас, Державний інформаційний офіс КНР займається управлінням зовнішньої інформаційної діяльності та координацією медіа-ресурсів.

Міністерство культури та Міністерство освіти КНР також належать до системи публічної дипломатії країни, оскільки культурні та освітні обміни набувають дедалі більшого значення у формуванні позитивного міжнародного іміджу Китаю. Міністерство культури відіграє першочергову роль, адже традиційна китайська культура слугує фундаментом для реалізації публічної та культурної дипломатії. Під його керівництвом організовуються масштабні культурні заходи, такі як «Роки культури», а також відкриваються китайські культурні центри за кордоном [1].

Міністерство освіти забезпечує реалізацію міжнародних освітніх програм та обмінів для іноземних студентів, сприяючи поширенню китайської мови та культури за кордоном. Китай посідає одне з провідних місць серед держав за кількістю іноземних студентів, поступаючись лише США та Великобританії. Нині в КНР навчається близько 680 тис. іноземних студентів (дані за 2023 рік), переважно з Республіки Корея, США, Індії, Японії, РФ, Таїланду та Пакистану, і ця кількість щороку зростає [28].

До другого рівня акторів публічної дипломатії в КНР відносяться недержавні суб'єкти. Іноді вони можуть демонструвати вищу ефективність у реалізації публічної дипломатії, оскільки державні актори часто сприймаються міжнародною спільнотою з певним упередженням.

Ключовими недержавними акторами реалізації публічної дипломатії КНР є Інститути Конфуція, які мають представництва у різних країнах світу. Їхня діяльність зосереджена на популяризації китайської мови та культури, організації культурних заходів, наданні інформаційно-консультаційних послуг та подібних ініціативах. Основною метою

їхньої присутності є формування позитивного іміджу Китаю для просування його стратегічних та економічних інтересів, зокрема відкриття нових ринків збуту та встановлення ділових контактів. Водночас діяльність Інститутів Конфуція часто піддається критиці, їх звинувачують у використанні як пропагандистських інструментів Комуністичної партії Китаю, обмеженні академічної свободи та недостатній прозорості. Незважаючи на це, їхній внесок у формування міжнародного іміджу Китаю є суттєвим і помітним.

Іншими недержавними акторами публічної дипломатії КНР є засоби масової інформації. Насамперед до них належить офіційне державне інформаційне агентство «Сінхуа», яке вважають «рупором» Комуністичної партії Китаю, оскільки воно є державним підприємством. Агентство надає інформаційні послуги вісьмома мовами, зокрема англійською. Проте на практиці цей інструмент виявляється недостатньо ефективним: на Заході його сприймають як механізм державної пропаганди, а надана інформація вважається упередженою. Китайська медіасистема істотно відрізняється від систем багатьох інших країн. Її головними характеристиками є цензура та повний контроль з боку уряду. У 2009 році КНР започаткувала глобальний медіапроект «Going Global», завдяки якому в багатьох країнах світу з'явилися відомі державні ЗМІ, такі як Центральне телебачення Китаю (CCTV), Міжнародне радіо Китаю, інформаційне агентство «Сінхуа», газети «Чайна Дейлі», «Народна газета» та інші [12]. Ці медіа транслюють інформацію про Китай мовою країни, в якій вони функціонують. Деякі з них, зокрема Китайська глобальна телевізійна мережа (CGTN, відгалуження CCTV), налагоджують співпрацю з місцевими медіакомпаніями, як це було, наприклад, з російським RT, Національною телерадіокомпанією Узбекистану чи американською WarnerMedia. Така взаємодія дозволяє обмінюватися аудиторіями та поширювати контент серед іноземних глядачів. CGTN планувалося зробити своєрідним аналогом арабської Al Jazeera, тобто основним джерелом інформації про Китай для міжнародної аудиторії [7]. Водночас офіційні газети правлячої партії, People's Daily та Global Times, орієнтовані на англomовну міжнародну аудиторію. Центральне телебачення Китаю, яке виступає найважливішим «мовним агентством», веде трансляції шістьма іноземними мовами. Крім того, Бюро видавництва іноземних мов Китаю

зосереджується на поширенні новин та інформації про країну та її політику серед міжнародної спільноти.

У сучасних умовах китайська влада також активно використовує інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ) у системі стратегічних комунікацій, розглядаючи їх не лише як засіб стримування держав-опонентів, а й як інструмент формування позитивного іміджу країни на міжнародній арені. З цією метою при Інформаційному агентстві Державної ради КНР було створено спеціальне адміністративне бюро з пропаганди в інтернеті, що координує державну інформаційну діяльність у мережі.

На початку минулого десятиліття більшість друкованих та електронних ЗМІ Китаю не мала власних веб-сайтів і обмежувалася локальною аудиторією. Усвідомивши стратегічне значення Інтернету для реалізації політичних і соціальних програм, Держрада КНР почала активно інвестувати у розвиток китайських іншомовних медіа. Розширення присутності китайських ЗМІ в глобальній мережі дозволило створити ілюзію плюралізму думок всередині країни та посилити пропаганду за кордоном.

Водночас Інтернет надає можливість відкритого доступу до інформації, що сприяє діяльності китайських дисидентських організацій. Для протидії цьому уряд КНР застосовує комплексну мережеву цензуру, відому як «Велика китайська веб-стіна» [11]. Вона базується на двох стратегіях: фільтрації запитів і контенту та стимулюванні самоцензури. Забороняється більшість західних ЗМІ, соціальних мереж і блогів, натомість стимулюється розвиток аналогічних китайських сервісів, зокрема соціальних мереж «Qzone», «Pengyou», «WeChat», «BaiduHi» та «SinaWeibo» для просування власних наративів та впливу на громадську думку як всередині країни, так і за її межами. Втім, китайські дипломатичні установи та державні ЗМІ використовують платформи X (Twitter), YouTube, Weibo для поширення інформації про організацію онлайн-кампаній та взаємодію з міжнародною аудиторією [17]. Також уряд Китаю активно співпрацює з популярними інфлюенсерами для просування позитивного іміджу країни, зокрема через демонстрацію культурних досягнень та технологічних інновацій [22]. Наприклад, ізраїльський інфлюенсер Raz Gal-Or відео, якого демонструє позитивне зображення життя в Сіньцзяні, «було поширене

35 акаунтами, пов'язаними з урядом КНР, загальна кількість підписників яких становила 400 мільйонів». Багато з них – акаунти китайських посольств у Facebook, які публікували відео різними мовами» [9]. Інший приклад – Лі Цзінцзін (Li Jingjing) – китайська журналістка, блогерка та політична коментаторка, яка працює на державному телеканалі China Global Television Network (CGTN). Вона веде популярний YouTube-канал, де публікує відео, що пропагують позитивний образ Китаю та його політики. Її контент часто фокусується на таких темах, як розвиток Сіньцзяна, боротьба з бідністю та культурні досягнення Китаю. У 2021 році Лі Цзінцзін опублікувала відео, в якому відповіла на критику з боку The New York Times щодо її ролі в просуванні китайських державних наративів через соціальні медіа. Вона заперечила звинувачення у пропаганді, стверджуючи, що її контент є особистим і не фінансується державою. Однак за даними досліджень, її пости тематично збігаються з основними наративами китайських державних ЗМІ, що викликає сумніви щодо її незалежності [9].

Також уряд КНР активно розвиває та використовує технології штучного інтелекту для впливу на громадську думку та проведення інформаційних операцій. Це зокрема великі мовні моделі (LLMs): китайські дослідники та державні структури використовують LLMs для створення контенту, що сприяє формуванню бажаних наративів та маніпулюванню сприйняттям подій. Водночас здійснюється розробка алгоритмів, які можуть аналізувати психологічний стан аудиторії та адаптувати контент для максимального впливу на сприйняття інформації. Паралельно китайські військові дослідники вивчають можливість використання відкритих моделей, таких як Meta's Llama, для маніпулювання сприйняттям подій та формування громадської думки [14].

Іншим інструментом публічної дипломатії Китаю є панда-дипломатія, що поєднує культурний символізм із зовнішньополітичною стратегією. Передача гігантських панд у дар чи на тимчасове розміщення до зоопарків інших країн використовується для формування позитивного іміджу КНР як мирної та дружньої держави. Панди сприймаються як символи гармонії та дружби, привертають медійну увагу, стимулюють культурні та наукові обміни й сприяють розвитку екотуризму. Ця практика почалася в середині ХХ століття. Між 1957 і 1983 роками Китай подарував 24 панди різним країнам, включаючи США, СРСР, Японію

та інші. З 1984 року Китай змінив політику, почавши надавати панд у оренду замість подарунків, що дозволило краще контролювати популяцію та сприяти науковим дослідженням [1].

Окрім символічного значення, панда-дипломатія має економічну та політичну складову: вона супроводжується угодами про збереження біорізноманіття та наукове співробітництво, що посилює двосторонні відносини та міжнародну присутність Китаю. Станом на 2023 рік Китай передав у тимчасову оренду понад 60 великих панд до 19 країн через програми міжнародної співпраці з метою збереження цього виду. Ці передачі здійснюються на умовах десятирічних контрактів, згідно з якими всі панденята, що народжуються за кордоном, повинні повернутися до Китаю після досягнення двох років. Крім того, після досягнення десяти років усі панденята також повертаються до Китаю для участі в програмах розмноження. Таким чином, панда-дипломатія поєднує м'яку силу та культурну дипломатію, забезпечуючи ефективний символічний і стратегічний вплив на світову аудиторію [21].

Окрім зазначених акторів, значну роль у просуванні національних інтересів КНР відіграють групи громадянського суспільства, які активно взаємодіють у глобальних мережах із іноземними державними та приватними суб'єктами. Вони створюють міжособистісні зв'язки та сприяють формуванню позитивного іміджу Китаю. Аналогічно, організації, підприємства, науково-дослідні інститути та університети працюють над реалізацією тих самих завдань, використовуючи подібні практики, що підвищує легітимність китайської публічної дипломатії на міжнародній арені.

Китай пропонує низку стипендіальних програм для іноземних студентів, спрямованих на підтримку навчання в Китаї, зокрема через Китайську стипендіальну раду (China Scholarship Council, CSC) та Інститут Конфуція. Ось основні з них: китайські урядові стипендії (China Government Scholarships). Ці стипендії охоплюють різні рівні навчання та спеціалізації: тип А – повне покриття витрат на навчання, проживання та медичне страхування; тип В – часткове фінансування, яке може включати лише частину витрат; Youth of Excellence Scheme of China (Yenching) – спеціалізована програма для обдарованої молоді; Міжнародна програма для інноваційних талантів (ICPIT): спільні дослідницькі проекти з міжнародними університетами. Ці стипендії

доступні для бакалаврів, магістрів та аспірантів у багатьох провідних університетах Китаю.

Китайські вищі також мають спільні програми з міжнародними університетами, такі як China-ASEAN Oceanic Scholarship – спільна програма з країнами АСЕАН; China Studies Program – фокус на навчання в Китаї. Так, Пекінський університет має партнерські відносини з понад 290 університетами та інститутами по всьому світу, включаючи Університет Оксфорда, Кембриджський університет, Університет Бристоля та інші. Університет встановив понад 100 програм обміну та 50 програм подвійних дипломів з провідними міжнародними установами [20]. Водночас, університет Цінхуа має понад 200 партнерств з університетами та інститутами по всьому світу, включаючи Університет Мічигану, Національний університет Сінгапуру, Університет Торонто та інші. Університет розвиває спільні науково-дослідні проекти, спільні академічні семінари та програми подвійних дипломів з міжнародними партнерами [20]. Університет науки і технології Beijing (USTB) має понад 228 партнерств з університетами та організаціями по всьому світу, включаючи Університет Мічигану, Університет Торонто, Національний університет Сінгапуру, Університет Лудвіга-Максиміліана в Мюнхені та інші. Також в Університеті діє понад 140 студентських програм, а також викладаються 38 дисциплін англійською мовою. Університет активно розвиває міжнародну науково-дослідну співпрацю, сприяючи обміну науковцями та студентами [24]. Ці партнерства свідчать про прагнення китайських університетів та науково-дослідних інститутів до активної інтеграції в глобальну наукову спільноту та сприяють розвитку міжнародної співпраці в різних галузях знань.

На сьогодні в КНР сформовано комплекс засобів, що використовуються як інструменти публічної дипломатії. До них належать: засоби масової інформації, культурні та освітні обміни, популяризація національної культури та цінностей, економічна допомога, активна участь у міжнародних проектах та у вирішенні глобальних проблем. Китай прагне послідовно розвивати всі ці елементи невоєнного впливу.

З початком ХХІ століття інструменти публічної дипломатії в Китаї почали сприяти відродженню культурної спадщини Піднебесної. З 2012 року країна активно використовує культурну дипломатію для

посилення міжнародного співробітництва. Цей інструмент є високо-ефективним у формуванні позитивного іміджу держави. До основних культурних практик Китаю у контексті культурної дипломатії належать: розвиток культурних обмінів, зміцнення зв'язків між музеями, організація Років китайської культури за кордоном та навчання китайської мови. Створення та підтримка культурних зв'язків виступають ефективними засобами наближення до іноземних урядів та цільових аудиторій.

Найяскравішим інструментом просування іміджу Китаю є Інститути Конфуція, які втілюють у собі публічну та культурну дипломатію. У контексті політики м'якої сили вони функціонують як освітньо-культурні заклади, створені на базі закордонних навчальних установ та фінансовані урядом КНР. Окрім вивчення китайської мови, інститути організовують культурні заходи, пропонують стажування для іноземних студентів у Китаї та знайомлять з історією та культурою країни. Перше відділення Інституту Конфуція було відкрито у 2004 році в Сеулі, а станом на 2024 рік їхня мережа охоплювала 499 установ у більш ніж 160 країнах переважним розташуванням у Європі та Америці, 764 Конфуціанських класів, які допомагають навчати понад 20 мільйонів студентів різного рівня китайській мові, а в 85 країнах китайську мову включено до національної освітньої системи [27].

Китайські вчені характеризують Інститути Конфуція як «унікальну та успішну комбінацію публічної дипломатії та традиційної китайської культури», «найбільш привабливу ініціативу» публічної дипломатії Китаю або навіть як «чудовий експортний продукт китайської культури» [1]. Водночас, представники міжнародної наукової спільноти часто сприймають їх скептично, розглядаючи як інструмент пропаганди, який формує ідеалізований образ Китаю для західної аудиторії. Незважаючи на критику, проєкт є одним із найвиразніших проявів публічної та культурної дипломатії Китаю у XXI столітті. Його особливість полягає у поєднанні діяльності з закордонними навчальними закладами та централізованою глобальною мережею інститутів.

Цікавим в цьому контексті є рейтинг «Global Soft Power Index», який був розроблений британською консалтинговою компанією Brand Finance (Лондон). На базі опрацьованих даних, формується рейтинг 30 найкращих реалізаторів м'якої сили серед країн світу. Згідно з

даними Global Soft Power Index 2025, Китай демонструє значний прогрес у сфері м'якої сили, адже піднявся на друге місце в індексі з результатом 72,8 з 100, досягнувши найвищої позиції на сьогоднішній день і вперше випередивши Великобританію. Це покращення можна пояснити стратегічними зусиллями з підвищення свого глобального іміджу, включаючи інфраструктурні проєкти «Один пояс – один шлях», поновлену увагу до сталого розвитку, зміцнення брендів продукції та відкриття країни для відвідувачів після пандемії. Високі показники країни відображаються у статистично значущих досягненнях у шести з восьми складових м'якої сили та поліпшеннях у 24 з 35 атрибутів національного бренду [65]. Китай усунув слабкі місця у сприйнятті, зокрема у сфері «Люди та цінності», піднявшись цього року на 18 позицій. Загалом, п'ять атрибутів, що мали найнижчі рейтинги в попередньому році, продемонстрували найзначніше зростання: «щедрий» (+27 позицій), «дружній» (+25 позицій), «хороші відносини з іншими країнами» (+24 позиції), «легкий у спілкуванні» (+20 позицій) та «веселий» (+15 позицій). Ці зусилля допомогли зміцнити глобальне сприйняття Китаю [13]. У звіті підкреслюється, що основним ресурсом м'якої сили КНР є її культура. Водночас найбільшою слабкістю країни залишається політичне питання, яке у поєднанні з проблемами прав людини суперечить західним уявленням і здатне послаблювати позитивне сприйняття Китаю у світовій громадській думці.

Ще одним важливим інструментом як у сфері публічної дипломатії, так і в економіці є ініціатива «Один пояс, один шлях». Ця концепція стала одним із ключових стратегічних напрямів зовнішньої політики Китаю, спрямованих на об'єднання Азійсько-Тихоокеанського та Європейського регіонів, відновлення світової економіки, інтеграцію глобальної цивілізації та просування економічних інтересів КНР.

У 2013 році президент Сі Цзіньпін висунув ініціативу «Один пояс, один шлях», яка відповідала потребам регіональної та глобальної співпраці й отримала підтримку понад 60 країн та міжнародних організацій. Концепція передбачала створення численних морських та сухопутних коридорів для інтеграції економічних, торговельних та інфраструктурних зв'язків між Азією, Європою та Африкою. Станом на 2024 рік уряд КНР інвестував у цей проєкт близько 1,175 трлн USD [6]. Першочергово проєкт мав економічну спрямованість, проте згодом

виявився потужним інструментом м'якої сили, що сприяє формуванню позитивного іміджу Китаю в країнах-учасниках. Значні інвестиції, вкладені КНР у держави «Одного поясу», стимулювали розвиток політичних взаємодій і посилили міжнародне сприйняття Китаю, одночасно сприяючи розвитку публічної дипломатії.

Підсумовуючи, можна констатувати, що проєкт «Один пояс, один шлях» ефективно реалізує оновлену зовнішньополітичну концепцію КНР, орієнтовану на багатополарність, взаємовигідне співробітництво, мирне співіснування та спільний розвиток країн із різними культурами. Хоча ініціатива спочатку мала економічний характер, вона трансформувалася в потужний інструмент посилення міжнародної впізнаваності бренду Китаю, формування позитивного іміджу та налагодження контактів між державами.

2. Географія впливу публічної дипломатії КНР

Уряд КНР активно розширює сферу міжнародної співпраці, виходячи за рамки традиційного для країни регіону Східної Азії та проводячи активну зовнішню політику по всьому світу. Зокрема, яскраво виражені економічні інтереси Китаю проявляються в таких регіонах, як Африка, Латинська Америка і Центральна Азія. Забезпечити реалізацію власних зовнішньополітичних та економічних інтересів покликана китайська дипломатія, зокрема публічна дипломатія.

Упродовж останніх двох десятиліть уряд КНР будує інтенсивні відносини з країнами Африки, поєднуючи економічні інструменти (інфраструктурні проєкти, кредити) з культурними й гуманітарними ініціативами, зокрема форум китайсько-африканського співробітництва FOCAC (Forum on China–Africa Cooperation), започаткований у 2000 р. і перетворений на регулярну платформу міжконтинентального діалогу, залишається головним майданчиком публічної дипломатії КНР в регіоні. Це дає Китаю високий рівень видимості й позитивних згадувань у низці країн Африканського континенту, але також породжує критику щодо боргових зобов'язань і прозорості проєктів [16]. Наприклад, саміт FOCAC, що відбувся у Пекіні 4–6 вересня 2024 р., завершився ухваленням Пекінської декларації 2024 р. та оновленої Програми дій Китай–Африка 2025–2027 рр., у межах яких КНР зобов'язалася надати африканським країнам фінансову підтримку обсягом понад

50 млрд дол. США протягом наступних трьох років для розвитку інфраструктури, охорони здоров'я та освіти [5].

Також показовим прикладом реалізації такої стратегії є залізниця Аддис-Абеба–Джибуті – перший електрифікований міждержавний залізничний коридор у Східній Африці, побудований консорціумом китайських компаній China Railway Group і China Civil Engineering Construction Corporation. Загальна вартість проекту становила приблизно 3,5 млрд дол. США, включаючи секції Sebeta-Mieso (1,873 млрд дол.), Mieso-Dewele (1,12 млрд дол.) та Dewele-Port Doraleh (0,525 млрд дол.) [2]. Реалізація цієї інфраструктури супроводжувалася культурними, освітніми й медійними ініціативами Китаю, що демонструє комплексний характер його публічної дипломатії в Африці.

На думку експертів, ключовими інструментами публічної дипломатії у згаданому регіоні є економічна дипломатія, зокрема велика інфраструктурна присутність у рамках ініціатива «Один пояс, один шлях» (帶一路, *Yi Dai Yi Lu*), та двосторонні проекти (залізниці, дороги, порти, енергетика); торгівельні/інвестиційні зв'язки: наприклад, обсяг двосторонньої торгівлі досяг близько 262 млрд дол. США у 2023 році; фінансова допомога та кредитні лінії (підтримка соціальних/економічних проектів, створення робочих місць). Важливо наголосити, що серед африканських країн, які активно співпрацюють з урядом КНР у секторі економіки (Ангола, Ефіопія, Кенія, Замбія, Єгипет, Нігерія, Камерун, Південна Африка) зафіксовано зростання державного (зовнішній) боргу перед китайськими кредиторами близько 83 млрд дол. США [23]. Серед інших інструментів впливу присутні освітні програми, стипендії, навчальні центри; медична й гуманітарна допомога (місії під час епідемій, постачання медобладнання); китайські медіа (Xinhua, CGTN, місцеві мовні ініціативи) [19].

Домінантні наративи у рамках двосторонньої співпраці у інформаційному просторі сформовані на кшталт: «Партнерство розвитку», «південно-південна солідарність», апеляція до суверенітету й ненав'язливого, прагматичного підходу (практичні результати замість ідеології).

Публічна дипломатія КНР у регіоні Латинської Америки також тісно переплетена з торговельно-інвестиційними відносинами: китайські інвестиції, доступ до ринків і кредитування – основа стратегічної комунікації і просування іміджу. Останніми роками Пекін також

активізував культурну й цифрову присутність (консульства, культурні центри, соцмережі, нові візові режими), щоб підтримати економічні інтереси у даному регіоні.

Так, зовнішньоекономічна діяльність КНР структурована навколо Форуму Китай–CELAC (Community of Latin American and Caribbean States), який відображає системну політику Пекіна щодо формування партнерської мережі у Західній півкулі. Під час четвертої міністерської зустрічі China–CELAC, що відбулася у Пекіні 13 травня 2025 р., сторони ухвалили Joint Action Plan (2025–2027), який визначив інфраструктуру, енергетику та цифрову взаємодію пріоритетними напрямками співпраці [4].

Одним із найбільш символічних проєктів цього партнерства є порт Чанкай (Port of Chancay, Перу) – масштабна інфраструктурна ініціатива, реалізована за участі китайської корпорації COSCO Shipping у співпраці з перуанським урядом. Інвестиції у першу фазу проєкту сягнули 1,3 млрд дол. США, а загальна вартість близько 3,5 млрд дол. США [8]. Порт покликаний стати головним вузлом транстихоокеанської торгівлі, що безпосередньо інтегрує Латинську Америку в систему «морського шовкового шляху XXI століття». Таким чином, інфраструктурні проєкти КНР у регіоні виконують подвійну функцію: економічну (розвиток торгівлі, логістики) та комунікаційну (закріплення позитивного іміджу Китаю як партнера розвитку).

Важливо наголосити, що загальний обсяг торгівлі КНР з країнами Латинської Америки та Карибським регіоном у 2024 році склав приблизно 518,47 млрд. дол. США. Китайські державні фінансові установи, такі як China Development Bank та Export-Import Bank of China, надали кредити понад 120 мільярдів доларів США багатьом країнам регіону [3]. До ключових інструментів публічної дипломатії уряду КНР у регіоні Латинської Америки належать: культурні центри, академічні програми, стипендії; державні медіа, цифрові платформи; м'яка політика візової лібералізації (зокрема візова ініціатива для низки латиноамериканських країн), щоб посилити мобільність і туризм.

Панівний дискурс, що поширюється китайськими медіа та дипломатичними працівниками у медійному просторі: «взаємовигідне партнерство», «економічний розвиток», «альтернатива монополії традиційних західних партнерів»; апеляція до суверенного вибору держав при диверсифікації партнерів.

У відносинах з ЄС публічна дипломатія Китаю відбувається в контексті значного політичного й економічного напруження: ЄС одночасно розглядає Китай як партнера, конкурента й «системного суперника». Пекін використовує культурні програми, державні ЗМІ, дипломатичні обміни й заходи «державного рівня», проте ефективність публічної дипломатії обмежена політичними тривогами в Європі (торгівля, технології, права людини) [18]. Ключові інструменти впливу: дипломатичні форуми та саміти (China-EU summit), зустрічі лідерів і міністерські візити; інституційні контакти, культурні центри, академічні обміни і наукова співпраця; державні медіа й таргетовані інформаційні кампанії (включаючи «soft power» у секторі науки та культури); втім, економічні інструменти радше сприймаються як фон для іміджевих кампаній (інвестиції, зелена угода, технологічні проєкти). У інформаційному просторі Китай просуває образ «стратегічного партнера у питаннях глобальних викликів» (клімат, торгівля), проте у публічних виступах і кампаніях також помітна жорстка націоналістична риторика у відповідь на критичні коментарі, що іноді підсилює європейську настороженість. Важливим інструментом двосторонньої співпраці вважаються Саміти КНР–ЄС 2024–2025 – це двосторонні зустрічі на найвищому рівні між Китаєм та Європейським Союзом, що відбулися в контексті 50-річчя дипломатичних відносин між сторонами. Ці саміти стали важливими майданчиками для обговорення широкого спектра питань, включаючи економічні, екологічні та геополітичні аспекти співпраці.

Для Південно-Східної Азії Пекін робить ставку на поєднання економічних стимулів («Один пояс, один шлях», інвестиції), контакти на високому офіційному рівні (візити, переговори) та активну цифрову й інформаційну дипломатію, особливо навколо спірних питань, як-от Південно-Китайське море. Регіон демонструє прагматичний баланс: прийняття економічних вигод при збереженні стурбованості з приводу безпеки й суверенітету [10]. Ключові інструменти впливу охоплюють: BRI-інфраструктуру (Індонезія великий приймач BRI-капіталу), великі енергетичні/транспортні проєкти; регіональні інвестиції (Індонезія, Малайзія, В'єтнам); «сусідська» дипломатія – активні державні візити, регіональні механізми, провінційний рівень «периметричної дипломатії» [15]; цифрові платформи, таргетовані наративи щодо без-

пеки і спільного економічного розвитку (включно з комунікаціями стосовно СОС, Code of Conduct у Південно-Китайському морі¹).

Домінантні наративи у сфері публічної дипломатії: «спільне процвітання», «регіональна інтеграція», а також апеляції до історичних зв'язків і економічних вигод; поряд із цим, спроби зменшити напругу навколо територіальних спорів. Пекін посилює «периметричну» дипломатію (робота з сусідніми провінціями та місцевими елітами), що підвищує ефективність публічної дипломатії на місцях. Проте безпекова настороженість (морські спори, військова присутність) обмежує можливості повної «іміджевої» трансформації Китаю в очах сусідів.

Таким чином, публічна дипломатія КНР глибоко інтегрована з економічними інструментами (інвестиціями, BRI, кредитами): там, де є гроші і проекти, простіше формувати позитивні наративи. Водночас ефективність публічної дипломатії різниться: у країнах з високою потребою в інфраструктурі (Африка, деякі частини ASEAN/Лат. Америки) інструменти працюють краще, ніж у політично чутливих просторах (ЄС). Діджиталізація публічної дипломатії (соцмережі, державні цифрові кампанії) стає стандартом, особливо для регіонів із високим проникненням інтернету [19].

Таким чином, публічна дипломатія Китаю поступово і системно набирає обертів. Постійний тиск і чутливість країни до створення позитивного іміджу та представлення як відповідального глобального актора змусили китайське керівництво ретельно інвестувати в м'яку силу та комунікаційні практики.

3. Прогнози та можливі сценарії розвитку публічної дипломатії КНР в умовах глобальної турбулентності

Сучасна міжнародна система перебуває у стані трансформації, яку дедалі більше визначають інформаційні війни, технологічна конкуренція та боротьба за контроль над глобальними наративами. У цих

¹ Це кодекс поведінки, який обговорюється між державами АСЕАН та Китаєм з метою врегулювання конфліктів і запобігання ескаляції напруженості у Південно-китайському морі. Основними учасниками переговорів є Китай та держави АСЕАН (Association of Southeast Asian Nations). Процес формування СОС ведеться на рівні ASEAN–China Dialogue вже понад два десятиліття (переговори розпочалися у 2002–2003 рр.). СОС ще не набрав юридичної сили, перебуває на стадії підписання та імплементації. Китай та країни АСЕАН погоджують поступові кроки щодо реалізації положень, часто у формі «попередніх домовленостей» та меморандумів.

умовах публічна дипломатія стає не просто інструментом м'якої сили, а стратегічним елементом національної безпеки та глобальної комунікаційної політики. На думку експертів, публічна дипломатія КНР протягом 2025–2030 рр. набуде нових форм, але розвиватиметься у різних векторах, наприклад, інституційного розширення [13; 25].

На думку експертів, у середньостроковій перспективі (до 2030 р.) публічна дипломатія Китаю, ймовірно, зберігатиме прагматичний, глобально орієнтований і технологічно модернізований характер. Основними тенденціями стануть:

– *Інституціоналізація глобальної комунікаційної мережі.* КНР розширюватиме власну систему міжнародних медіа (CGTN, Xinhua, Global Times) і цифрових платформ, формуючи альтернативну до західної інфосфери. Кінцева мета – створення автономного комунікаційного середовища у межах ініціативи «Один пояс, один шлях» (BRI) із власними стандартами інформаційної безпеки.

– *Технологічна еволюція дипломатії.* Використання штучного інтелекту, великих мовних моделей (LLMs) і аналітики великих даних, стане центральним інструментом китайської публічної дипломатії. Китай прагнути застосовувати алгоритмічну м'яку силу: персоналізовані повідомлення, сегментовані за регіонами та соціальними групами, що дозволить посилити психологічну ефективність інформаційного впливу.

– *Розширення культурно-освітнього впливу.* Очікується збільшення мережі Інститутів Конфуція, розширення програм Китайської стипендіальної ради (CSC) та підтримка спільних університетських кампусів у країнах Глобального Півдня. Цей процес супроводжуватиметься переосмисленням китайського культурного бренду: від традиційної культури до інновацій, технологій та зеленої енергетики.

– *Поглиблення інтеграції публічної дипломатії в «економічну експансію».* Під гаслом «спільної долі людства» Пекін і надалі поєднуватиме гуманітарні та інвестиційні ініціативи, використовуючи BRI як канал «економічної м'якої сили». Країни, що отримують китайські інвестиції, дедалі більше виступатимуть об'єктами постійного комунікаційного впливу.

– *Посилення координації між державними та недержавними акторами.* Китай розширюватиме практику залучення блогерів, ана-

літичних центрів, університетів і культурних інституцій до створення «позитивних» наративів. Такий підхід дозволяє маскувати державне походження контенту і підвищує його легітимність серед іноземної аудиторії [25; 26].

Таким чином, до 2030 року китайська публічна дипломатія трансформуватиметься у комплексну систему глобального інформаційного впливу, що поєднуватиме економічні, культурні та цифрові важелі. Китай прагнучиме не лише формувати позитивне сприйняття, а й нормалізувати власну політичну модель як одну з легітимних альтернатив Заходу.

Висновки

Охарактеризовано систему публічної дипломатії Китайської Народної Республіки, простежено етапи її розвитку, ключові інструменти та географію впливу, зокрема встановлено, що публічна дипломатія КНР еволюціонувала від односторонньої «зовнішньої комунікації» та пропагандистських практик до більш системної, стратегічно керованої моделі, інтегрованої з цілями нацбезпеки. Її ідейний каркас складають концепти «мирного розвитку», «гармонійного світу», «спільноти спільної долі людства» та «китайської мрії», покликані нейтралізувати «теорію китайської загрози» і легітимувати зростання глобальної ролі КНР. Ключовим стає нарощування «дискурсивної влади»: здатності задавати порядок денний і «розповідати китайську історію добре» через державні та квазідержавні медіа, культурні інструменти й цифрові платформи.

З'ясовано, що інституційно й нормативно публічна дипломатія централізована під керівництвом КПК (Publicity Department, Держрада, МЗС), спирається на спеціальні стратегії та закони, а також на розгалужену мережу державних ЗМІ та позадержавних ретрансляторів (університети, аналітичні центри, блогери). Пріоритетом виступає культурна м'яка сила (імідж «цивілізаційно унікальної» і «мирної» держави) у поєднанні зі стратегічними комунікаціями. Водночас ефективність цієї моделі обмежується репутаційними ризиками (права людини, Тибет/Синьцзян/Тайвань), скепсисом Заходу, зокрема щодо централізованого державного контролю усіх сфер, цензури, чи інформаційного позиціонування.

Під час дослідження встановлено, що публічна дипломатія Китаю побудована як централізована, багаторівнева система під керівництвом КПК (Центральна комісія з закордонних справ, МЗС, Держінформофіс, партійний Publicity Department) з опорою на галузеві міністерства (культури, освіти) та закордонні установи. Недержавні актори: насамперед Інститути Конфуція, університети, ЗМІ-партнери, аналітичні центри й інфлюенсери, інтегровані в єдину комунікаційну екосистему й працюють узгоджено. Головні інструменти: глобальна мережа державних медіа (Xinhua, CGTN, China Daily тощо), культурно-освітні обміни (стипендії CSC, партнерства вишів, культурні центри), цифрові платформи та керовані соцмережеві кампанії, «панда-дипломатія» та великі рамкові ініціативи на кшталт «Один пояс, один шлях», що поєднують економічні, інфраструктурні й гуманітарні проекти. Активно застосовуються ІКТ/ІІІ для таргетування аудиторій і масштабування контенту; всередині країни підтримується контроль інформаційного простору («велика веб-стіна») із селективним використанням західних платформ для зовнішнього мовлення. Ефект системи полягає у зростанні впізнаваності та привабливості Китаю у сфері культури, науки, інфраструктурного партнерства і освітньої мобільності. Водночас стійкі обмеження пов'язані з питанням прав людини, сприйняттям «керованості» медіа та підозри щодо політизації академічних і культурних інструментів. Встановлено, що інституційна модель КНР поєднує м'яку силу з елементами стратегічних комунікацій і дає змогу швидко масштабувати наративи, але її довгострокова ефективність залежить від здатності зменшувати репутаційні ризики та підтримувати реальну взаємність обмінів.

Встановлено, що публічна дипломатія Китаю є просторово диференційованою та тісно з'єднаною з економічними важелями (BRI/«Один пояс, один шлях», кредити, інвестиції, торгівля). Найвищу результативність вона демонструє в Африці, Латинській Америці, Центральній та Південно-Східній Азії, де інфраструктурні проекти, фінансова допомога, стипендії та культурні ініціативи (FOCAC, China-CELAC, медіа CGTN/Xinhua, Інститути Конфуція) формують наративи «партнерства з розвитку», «південно-південної солідарності» та «взаємовигоди». У цих регіонах Пекін ефективно поєднує економічну присутність із символічним капіталом (культура, освіта, гуманітарна

допомога), закріплюючи образ надійного інвестора й технологічного партнера. Водночас зростає критика щодо боргової залежності, прозорості договорів і політичних умовностей доступу до китайських ресурсів. У відносинах з ЄС (та ширше Заходом) іміджевий ефект обмежують питання безпеки, технологічної конкуренції й прав людини; тому культурні програми та дипломатичні форуми дають радше точкові, ніж системні дивіденди. З'ясовано, що діджиталізація комунікацій (соцмережі, таргетовані інформаційні кампанії) стала стандартом і підсилює охоплення, але репутаційні вигоди нівелюються там, де домінує недовіра до державних медіа КНР. Загалом географія впливу Китаю віддзеркалює карту його економічних інтересів: там, де є масштабні проекти та фінансування, формується сприятливіший інформаційний клімат; там, де політична чутливість висока, ефект публічної дипломатії зменшується. Стійкість результатів залежить від підвищення прозорості, залучення локальних стейкхолдерів і балансування «жорстких» економічних стимулів із довірою та взаємною суб'єктністю партнерів.

Окреслено перспективи, а також спрогнозовано можливі сценарії розвитку публічної дипломатії досліджуваної держави у контексті сучасної глобальної турбулентності. На нашу думку, у 2025–2030 рр. публічна дипломатія КНР поступово трансформуватиме власну публічну дипломатію у комплексну систему глобального інформаційного впливу, засновану на інституційному розширенні комунікаційної інфраструктури, технологічній модернізації, культурно-освітній експансії та поєднанні гуманітарних і економічних інструментів м'якої сили. Акцент на використанні штучного інтелекту, аналізу великих даних та залученні недержавних акторів сприятиме підвищенню ефективності та адаптивності китайських комунікаційних стратегій. У найближчій перспективі КНР прагнути закріпити власну політичну модель як легітимну альтернативу західним підходам, розширюючи присутність у глобальному інформаційному просторі. Таким чином, до 2030 року міжнародна система функціонуватиме під впливом, зокрема, авторитарної моделі публічної дипломатії: «економічної» та інституційно орієнтованої китайської, спрямованої на інтеграцію та формування позитивного образу.

Список літератури:

1. Публічна дипломатія Китаю. *Civil Diplomacy Foundation*. URL: <https://civildiplomat.com/analytic/publiczna-diplomatiya-kitayu> (дата звернення: 19.10.2025).
2. Addis Ababa–Djibouti Railway Project Report. *World Bank Infrastructure Data Portal*. 2024. URL: <https://projects.worldbank.org> (Last accessed: 23.10.2025).
3. China's Growing Influence in Latin America. *Council on Foreign Relations*. URL: https://www.cfr.org/backgrounder/china-influence-latin-america-argentina-brazil-venezuela-security-energy-bri?utm_ (дата звернення: 19.10.2025).
4. China and Latin American and Caribbean Countries Hold the Fourth Ministerial Meeting of the China-CELAC Forum. Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China (MFA PRC). 2025. URL: https://www.mfa.gov.cn/eng/wjzbzd/202505/t20250515_11623589.html (дата звернення: 08.11.2025).
5. *China's Xi promises 50 billion for Africa over the next three years. China Global South*. 2024. URL: <https://chinaglobalsouth.com/analysis/chinas-xi-promises-50-billion-for-africa-over-next-three-years/> (дата звернення: 24.10.2025).
6. China Belt and Road Initiative (BRI) Investment Report 2024. *Business & Human Rights Resource Centre*. 2025. URL: <https://www.business-humanrights.org/en/latest-news/china-belt-and-road-initiative-bri-investment-report-2024/>
7. How China became a global disinformation superpower. *Coda*. 2022. URL: <https://www.codastory.com/disinformation/kurlantzick-book-chinaglobal-media-offensive/> (дата звернення: 29.10.2025).
8. *China–Peru Chancay Port Deal and the Belt and Road Initiative. Global Finance*. 2025. URL: <https://gfmag.com/news/china-peru-chancay-port-deal-bri/> (дата звернення: 24.10.2025).
9. Echols W. What aboutism and China's Promotion of Social Media Surrogates. *Voice of America*. URL: <https://www.voanews.com/a/fact-check-china-social-media-influencers/6743226.html> (дата звернення: 24.10.2025).
10. Huang Z.A. China's digital public diplomacy towards Asean countries: how Beijing frames the South China Sea issue. *USC CENTER ON PUBLIC DIPLOMACY*. URL: https://uscpublicdiplomacy.org/blog/china%E2%80%99s-digital-public-diplomacy-towards-asean-countries-how-beijing-frames-south-china-sea?utm_ (дата звернення: 29.10.2025).
11. Green K., Sprott A., Francis E., Dr. Lafferty B. Censorship practice on the People's Republic of China. *Center for Intelligence Research and Analysis*. URL: https://www.uscc.gov/sites/default/files/2024-02/Censorship_Practices_of_the_Peoples_Republic_of_China.pdf (дата звернення: 27.10.2025).
12. Guo D. Revealing China's Soft Power Narratives in State-Owned Media: A Content Analysis. *Chinese Journal of International Review: World Scientific Publishing*, Singapore, vol. 5, No. 2, 2023. p. 25. URL: https://www.worldscientific.com/doi/10.1142/S2630531323500087?srsId=AfmBOoHHza1hi0jlvJSHS7YV1qV2JZlZvqKiR4_0I9A4lZ0UKTYK23N (дата звернення: 29.10.2025).

13. Jagodzinski K. Global Soft Power Index 2025: The shifting balance of global Soft Power. *Brand Finance*. URL: <https://brandfinance.com/insights/global-soft-power-index-2025-the-shifting-balance-of-global-soft-power> (дата звернення: 30.10.2025).

14. Lange L. Decoding Chia's AI-Powered 'Algorithmic Cognitive Warfare. *Special Competitive Studies Project*. 2024. URL: <https://www.scsdp.ai/wp-content/uploads/2024/11/Decoding-Chinas-AI-Powered-%E2%80%98Algorithmic-Cognitive-Warfare-Final.pdf> (дата звернення: 09.11.2025).

15. Nadkumar K. Diplomacy at the periphery: how the PRC's border provinces shape neighborhood engagement. *Mapping China's Strategic Space*. URL: https://strategicspace.nbr.org/diplomacy-at-the-periphery-how-the-prcs-border-provinces-shape-neighborhood-engagement/?utm_ (дата звернення: 11.11.2025).

16. Neema C.-G. What FOCAC 2024 Reveals About the Future of China-Africa Relations. *CARNEGIE ENDOWMENT FOR INTERNATIONAL PEACE*. 2024. URL: <https://carnegieendowment.org/research/2024/11/what-focac-2024-reveals-about-the-future-of-china-africa-relations?lang=en&utm> (дата звернення: 11.11.2025).

17. Palit P.S. Public Diplomacy Through Social Media: The Chinese Way. *China Research Center*. URL: <https://www.chinacenter.net/2024/china-currents/23-1/public-diplomacy-through-social-media-the-chinese-way/> (дата звернення: 14.11.2025).

18. Ruggi T. China in Europa: July 2025. *Council on Foreign Relations*. URL: https://www.cfr.org/article/china-europe-july-2025?utm_ (дата звернення: 17.11.2025).

19. Singh J.S. China's Economic Diplomacy in Africa: Strategic Partnership or Neo-Dependency? *Global South Research Foundation*. URL: <https://globalsouthrf.org/chinas-economic-diplomacy-in-africa-strategic-partnership-or-neo-dependency/> (дата звернення: 22.11.2025).

20. Scholarships. International Admissions Zhejiang University. URL: <https://iczu.zju.edu.cn/admissionsen/wcholarships/list.htm> (дата звернення: 22.11.2025).

21. Showe D. For The First Time in More Than 50 Years, No Pandas Were at U.S. Zoos. *Born Free USA*. URL: <https://www.bornfreeusa.org/2025/03/13/for-the-first-time-in-more-than-50-years-no-pandas-were-at-u-s-zoos/> (дата звернення: 22.11.2025).

22. Thibault H. China has enlisted star influencers to boost its global image. *Le Monde*. URL: https://www.lemonde.fr/en/international/article/2025/06/26/china-has-enlisted-star-influencers-to-boost-its-global-image_6742720_4.html (дата звернення: 27.11.2025).

23. Top ten African countries indebted to China. *Pulse*. URL: <https://www.pulse.ng/articles/business/domestic/most-indebted-african-countries-to-china-2024072704512839401?utm> (дата звернення: 27.11.2025).

24. University of Science and Technology Beijing. Collaboration with USTB. URL: <https://en.ustb.edu.cn/Global/index.htm?мао=p01> (дата звернення: 27.11.2025).

25. Walker C. & Ludwig J. From “Soft Power” to “Sharp Power”: Rising Authoritarian Influence in the Democratic World. *Sharp Power Rising: Authoritarian Influence. NATIONAL ENDOWMENT FOR DEMOCRACY. International Forum for Democratic Studies*. 2017. P. 8-25. URL: <https://www.ned.org/wp-content/uploads/2017/12/Sharp-Power-Rising-Authoritarian-Influence-Full-Report.pdf> (дата звернення: 28.11.2025).

26. Wang, J., & Tang, J. L. Hybrid communication. In E. Gilboa (Ed.), *A Research Agenda for Public Diplomacy*. Edward Elgar Publishing. 2023. P. 281–294. URL: https://jacklpeitang.com/assets/pdf/wang_tang_2023.pdf (дата звернення: 28.11.2025).

27. Xi Ch., Feng D. World Chinese Language Conference opens to bridge cultures. *Global Times*. URL: <https://www.globaltimes.cn/page/202411/1323156.shtml> (дата звернення: 28.11.2025).

28. Zhu S., Wang J., Han Y. & Du J. Survey on the current status of international students' educational management in China. *BMC Medical Education*. URL: <https://bmcmededuc.biomedcentral.com/articles/10.1186/s12909-025-07517-9> (дата звернення: 28.11.2025).

References:

1. Civil Diplomacy Foundation (n.d.) Publichna dyplomatia Kytaiu [Public diplomacy of China]. Available at: <https://civildiplomat.com/analytic/publicchna-diplomatiya-kitayu> (accessed October 19, 2025).

2. World Bank Infrastructure Data Portal (2024) Addis Ababa–Djibouti Railway Project Report. Available at: <https://projects.worldbank.org> (accessed October 23, 2025).

3. Council on Foreign Relations (n.d.) China’s Growing Influence in Latin America. Available at: <https://www.cfr.org/background/china-influence-latin-america-argentina-brazil-venezuela-security-energy-bri> (accessed October 19, 2025).

4. Ministry of Foreign Affairs of the People’s Republic of China (MFA PRC) (2025) China and Latin American and Caribbean Countries Hold the Fourth Ministerial Meeting of the China-CELAC Forum. Available at: https://www.mfa.gov.cn/eng/wjzbhd/202505/t20250515_11623589.html (accessed November 08, 2025).

5. China Global South (2024) China’s Xi promises 50 billion for Africa over the next three years. Available at: <https://chinaglobalsouth.com/analysis/chinas-xi-promises-50-billion-for-africa-over-next-three-years/> (accessed October 24, 2025).

6. Business & Human Rights Resource Centre (2025) China Belt and Road Initiative (BRI) Investment Report 2024. Available at: <https://www.business-humanrights.org/en/latest-news/china-belt-and-road-initiative-bri-investment-report-2024/> (accessed October 29, 2025).

7. Coda (2022) How China became a global disinformation superpower. Available at: <https://www.codastory.com/disinformation/kurlantzick-book-chinaglobal-media-offensive/> (accessed October 29, 2025).

8. Global Finance (2025) China–Peru Chancay Port Deal and the Belt and Road Initiative. Available at: <https://gfmag.com/news/china-peru-chancay-port-deal-bri/> (accessed October 24, 2025).

9. Echols W. (n.d.) What aboutism and China's Promotion of Social Media Surrogates. Voice of America. Available at: <https://www.voanews.com/a/fact-check-china-social-media-influencers/6743226.html> (accessed October 24, 2025).

10. Huang Z. A. (n.d.) China's digital public diplomacy towards Asean countries: how Beijing frames the South China Sea issue. USC Center on Public Diplomacy. Available at: <https://uscpublicdiplomacy.org/blog/china%E2%80%99s-digital-public-diplomacy-towards-asean-countries-how-beijing-frames-south-china-sea> (accessed October 29, 2025).

11. Green K., Sprott A., Francis E., Lafferty B. (n.d.) Censorship practice on the People's Republic of China. Center for Intelligence Research and Analysis. Available at: https://www.uscc.gov/sites/default/files/2024-02/Censorship_Practices_of_the_Peoples_Republic_of_China.pdf (accessed October 27, 2025).

12. Guo D. (2023) Revealing China's Soft Power Narratives in State-Owned Media: A Content Analysis. Chinese Journal of International Review. Singapore: World Scientific Publishing, vol. 5, no. 2, p. 25. Available at: <https://doi.org/10.1142/S2630531323500087> (accessed October 29, 2025).

13. Jagodzinski K. (n.d.) Global Soft Power Index 2025: The shifting balance of global Soft Power. Brand Finance. Available at: <https://brandfinance.com/insights/global-soft-power-index-2025-the-shifting-balance-of-global-soft-power> (accessed October 30, 2025).

14. Lange L. (2024) Decoding China's AI-Powered 'Algorithmic Cognitive Warfare'. Special Competitive Studies Project. Available at: <https://www.scsp.ai/wp-content/uploads/2024/11/Decoding-Chinas-AI-Powered-%E2%80%99Algorithmic-Cognitive-Warfare-Final.pdf> (accessed November 09, 2025).

15. Nadkumar K. (n.d.) Diplomacy at the periphery: how the PRC's border provinces shape neighborhood engagement. Mapping China's Strategic Space. Available at: <https://strategicspace.nbr.org/diplomacy-at-the-periphery-how-the-prcs-border-provinces-shape-neighborhood-engagement/> (accessed November 11, 2025).

16. Neema C.-G. (2024) What FOCAC 2024 Reveals About the Future of China-Africa Relations. Carnegie Endowment for International Peace. Available at: <https://carnegieendowment.org/research/2024/11/what-focac-2024-reveals-about-the-future-of-china-africa-relations> (accessed November 11, 2025).

17. Palit P. S. (n.d.) Public Diplomacy Through Social Media: The Chinese Way. China Research Center. Available at: <https://www.chinacenter.net/2024/china-currents/23-1/public-diplomacy-through-social-media-the-chinese-way/> (accessed November 14, 2025).

18. Ruggi T. (2025) China in Europa: July 2025. Council on Foreign Relations. Available at: <https://www.cfr.org/article/china-europe-july-2025> (accessed November 17, 2025).

19. Singh J. S. (n.d.) China's Economic Diplomacy in Africa: Strategic Partnership or Neo-Dependency? Global South Research Foundation. Available at: <https://globalsouthrf.org/chinas-economic-diplomacy-in-africa-strategic-partnership-or-neo-dependency/> (accessed November 22, 2025).

20. Zhejiang University (n.d.) Scholarships. International Admissions. Available at: <https://iczu.zju.edu.cn/admissionsen/wcholarships/list.htm> (accessed November 22, 2025).

21. Showe D. (2025) For The First Time in More Than 50 Years, No Pandas Were at U.S. Zoos. Born Free USA. Available at: <https://www.bornfreeusa.org/2025/03/13/for-the-first-time-in-more-than-50-years-no-pandas-were-at-u-s-zoos/> (accessed November 22, 2025).

22. Thibault H. (2025) China has enlisted star influencers to boost its global image. Le Monde. Available at: https://www.lemonde.fr/en/international/article/2025/06/26/china-has-enlisted-star-influencers-to-boost-its-global-image_6742720_4.html (accessed November 27, 2025).

23. Pulse (2024) Top ten African countries indebted to China. Available at: <https://www.pulse.ng/articles/business/domestic/most-indebted-african-countries-to-china-2024072704512839401> (accessed November 27, 2025).

24. University of Science and Technology Beijing (н.д.) Collaboration with USTB. Available at: <https://en.ustb.edu.cn/Global/index.htm?mao=p01> (accessed November 27, 2025).

25. Walker C., Ludwig J. (2017) From “Soft Power” to “Sharp Power”: Rising Authoritarian Influence in the Democratic World [From “Soft Power” to “Sharp Power”: Rising Authoritarian Influence in the Democratic World]. In Sharp Power Rising: Authoritarian Influence. National Endowment for Democracy, International Forum for Democratic Studies, pp. 8-25. Available at: <https://www.ned.org/wp-content/uploads/2017/12/Sharp-Power-Rising-Authoritarian-Influence-Full-Report.pdf> (accessed November 28, 2025).

26. Wang J., Tang J. L. (2023) Hybrid communication [Hybrid communication]. In E. Gilboa (Ed.). A Research Agenda for Public Diplomacy. Edward Elgar Publishing, pp. 281–294. Available at: https://jacklpeitang.com/assets/pdf/wang_tang_2023.pdf (accessed November 28, 2025).

27. Xi Ch., Feng D. (2024) World Chinese Language Conference opens to bridge cultures. Global Times. Available at: <https://www.globaltimes.cn/page/202411/1323156.shtml> (accessed November 28, 2025).

28. Zhu S., Wang J., Han Y., Du J. (2025) Survey on the current status of international students' educational management in China. BMC Medical Education. Available at: <https://bmcmmeduc.biomedcentral.com/articles/10.1186/s12909-025-07517-9> (accessed November 28, 2025).